

Israel @ 70

Achievements and Challenges

Through the Eyes of Contemporary Israeli Literature

Zot Hashira - Study Kit

1958- 1968

The Second Decade

1958 -1968
The Second Decade
Table of Content

Introduction to the unit 3

Achievement I

- The Eichmann Trial
 - The Trial – Nathan Alterman
 - The Facial Features – Nathan Alterman
 - Six Million Prosecutors - G. Hausner
 - God's Servant – Chaim Guri

Achievement II

- The Six Days War
 - Jerusalem of Gold – Naomi Shemer
 - This is my People – Aba Kovner
 - Ammunition Hill – Yoram Tehar Lev

Challenge I

- Eretz Yisrael and the Territories
 - Facing an Unprecedented Reality – Nathan Alterman
 - Then Satan Said – Nathan Alterman
 - My Yerushalayim – Dan Almagor

Challenge II

Dissent and Critic of the Military

- You and I and the very next war – Hanoch Levine

The (*Eichmann*) Trial – Nathan Alterman

In those twilight hours, when the capture of Eichmann was first made known, a woman had passed in one of Tel Aviv's street. A Jewish woman, and she saw with wonder that people are standing in groups and reading freshly printed newspapers. Groups of people standing, as if the whole street is standing reading something out of grabbed papers, like at a time when a war is declared.

And she went over to one of the groups and saw the large print at the top of the paper. Adolf Eichmann was caught and he is already in Israel. She saw it, standing for a bit then wobbled and fell down fainting. People carried her to a nearby store, so the evening paper says, to a toy store. There they had revived her. A Jewish¹ woman on weekday evening, near the central bus station in Tel Aviv.

Get up on your feet, Jewish woman, get up on your feet. Even without this fainting, they are already afraid, that there might be a touch of hysteria in the Jewish public in Israel that may prevent a fair trial². Get up on your feet, you can now stand and not collapse any more. Years have already passed since those days when Jewish mothers had struggled with their last cry to throw their babies out of the gas chambers closing over them at the orders of Adolf Eichmann.

Get up on your feet, Jewish woman. The evening is an ordinary evening, and Adolf Eichmann was caught by the emissaries of the state of Israel³. He is now in it, maybe not too far away from where you are standing and he is imprisoned and waiting to be tried.

המשפט – נתן אלתרמן

...באותה שעת בין ערביים שבה נודעה לראשונה לכידת אייכמן, עברה באחת מרחובות תל אביב אישה יהודייה וראתה בתימהון כי האנשים עומדים בקבוצות וקוראים גיליונות עיתונים טריי דפוס. קבוצות אנשים עומדות. כל הרחוב כאילו עומד

. קורא משהו מתוך דפים נחטפים, כבשעת הכרזת מלחמה-מלחמה. והיא ניגשה אל אחת הקבוצות וראתה את הכתוב באותיות גדולות בראש הגיליון. אדולף אייכמן נתפס והוא כבר בישראל. היא ראתה זאת. עומדת רגע התנוודדה ונפלה מתעלפת. אנשים נשאוה אל חנות סמוכה – כך מספר עיתון הערב. אל חנות צעצועים. שם השיבו את רוחה. אישה יהודייה בערב יום חול, ברחוב, סמוך לתחנה המרכזית בתל אביב.

קומי על רגלייך אישה יהודייה. קומי על רגלייך. גם בלי ההתעלפות הזאת כבר מתחילים לחשוש, כי יש אולי בציבור היהודי בישראל נימת היסטריה העשויה למנוע אפשרות של משפט הגון. קומי על רגלייך את יכולה לעמוד ולא להתמוטט עוד. שנים עברו מאותם ימים שבהם התאמצו אימהות יהודיות בצעקה אחרונה, להשליך את תינוקותיהן החוצה מחדרי הרעל הנסגרים עליהן בפקודתו של אייכמן.

קומי על רגלייך, אישה יהודייה. את פה בין החיים, והערב הוא ערב רגיל ואדולף אייכמן נתפס בידי שלוחיה של המדינה היהודית והוא עכשיו בתוכה והוא אולי אינו רחוק מן המקום שאת עומדת בו. והוא כלוא ומחכה לדין.

■ Six Million Prosecutors - Gideon Hausner

Six Million Prosecutors (accusers)

When I stand before you here, Judges of Israel⁴, to lead the Prosecution of Adolf Eichmann, I am not standing alone. With me are six million Prosecutors, But they cannot rise to their feet and point an accusing finger towards him who sits in the dock and cry: I accuse⁵, For their ashes are piled up on the hills of Auschwitz and the fields of Treblinka and are strew in the forests of Poland. Their graves are scattered throughout the length and breadth of Europe. Their blood cries⁶, but their voice is not heard. Therefore I will be their spokesman⁷ and in their name unfold the awesome indictment.

4.17.1961 *In Speeches in World History*

By Suzanne McIntire, William E. Burns

Infobase Publishing, Jan 1, 2009

במקום זה בו אני עומד לפניכם, שופטי ישראל, ללמד קטגוריה על אדולף אייכמן, אין אני עומד יחידי; עמדי ניצבים כאן, בשעה זו, שישה מיליון קטגורים. אך הם לא יוכלו לקום על רגליהם, לשלוח אצבע מרשיעה כלפי תא הזכוכית ולזעוק כלפי היושב שם: אני מאשים! מפני שעפרם נערם בין גבעות אושוויץ ובשדות טרבלינקה, נשטף בנהרות פולין, וקבריהם פזורים על פני אירופה לאורכה ולרוחבה. דמם זועק, אך קולם לא יישמע. אהיה על כן אני להם לפה ואגיד בשמם את כתב האישום הנורא.

גדעון האוזנר – נאום הפתיחה במשפט אייכמן

א אייר התשכ"א

The Facial Features – Nathan Alterman

We had all known, that walking among us were people from that world. We would stumble over them daily; in the street, in the offices we got into for our business, at workshops, in stores at the market and during meetings. On the arm of a clerk who would hand us a form through a window, on the forearm of a craftsman bent over his tools, on the arm of a cashier who is handing us our change on the bus, suddenly, from time to time, a little higher than the wrist, the bluish tattooed number would appear. The number that became part of the pale blue texture of the veins. The long pale number that is never erased. We knew that there were among us men and women of that other world. But it seems, that only during that horrible exalted trial, as the witnesses from there continued to step on the podium, one by one, those separate entities of foreign anonymous people, who had passed by us countless times, merged together in our minds until we clearly understood that these entities are more than details put together. They are a basic resolute essence, whose character and image and scary memories, beyond life and nature, are an undeletable part of the character and image of the people we belong to.

N. Alterman. The Seventh Column II p 522

קלסתר הפנים – נתן אלתרמן

כולנו ידענו כי מתהלכים בתוכנו אנשים מן העולם ההוא. היינו נתקלים בהם יום-יום ברחוב, במשרדים שאליהם נקלענו לרגל עיסוקינו, בסדנאות, בחנויות, בשוק באספות. על גבי זרועו של פקיד שהיה מושיט לנו טופס מבעד לאשנב, על זרועו של אומן גחון על כלי מלאכתו, על זרועה של כרטיסנית הנותנת לנו עודף באוטובוס, היה נגלה לנו פתאום, מפעם לפעם, למעלה מפרק כף היד, המספר המקועקע, המספר הכחלחל שנעשה כחלק מתכלת רקמתם של העורקים, המספר הארוך והחוורורי שאינו נמחה לעולם. ידענו כי יש בתוכנו אנשים מ ונשים מן העולם ההוא. אך דומה כי רק במהלכו של משפט נורא ונאדר זה, ככל שהוסיפו העדים משם לעלות אחד, אחד אל דוכן העדויות ניצטרפו בתודעתנו אותן ישויות נפרדות של אנשים זרים ואלמונים שעברנו על-פניהם פעמים אין ספור, ניצטרפו ונתחברו זו לזו עד להכרה פתאומית וברורה כי ישויות אלו אינן רק ציבור של פרטים אלא מהות יסודית ותקיפה אשר טיבה וצלמה ואימת זיכרונותיה, שמעבר לחיים ומעבר לטבע, הם חלק בל יימחה מטיבו וצלמו של העם החי שאנו משתייכים אליו " (הטור השביעי, ספר שני, תשי"ד-תשכ"ב, עמ' 522).

God's Servant – Chaim Guri

... “and they had given me boiling water and a rag and told me to scrub the sidewalk by the Metropole hotel, the bucket was partly filled with acid, my hands bloated soon enough. They had brought out the chief rabbi; Dr Teglich, 70 years old. He too like me was ordered to wash the sidewalk. He did this while covered with his Talit, his prayer shawl. While he was lying on the ground, the guard had asked him; how do you like this? The rabbi responded, if God likes it, I am his servant.

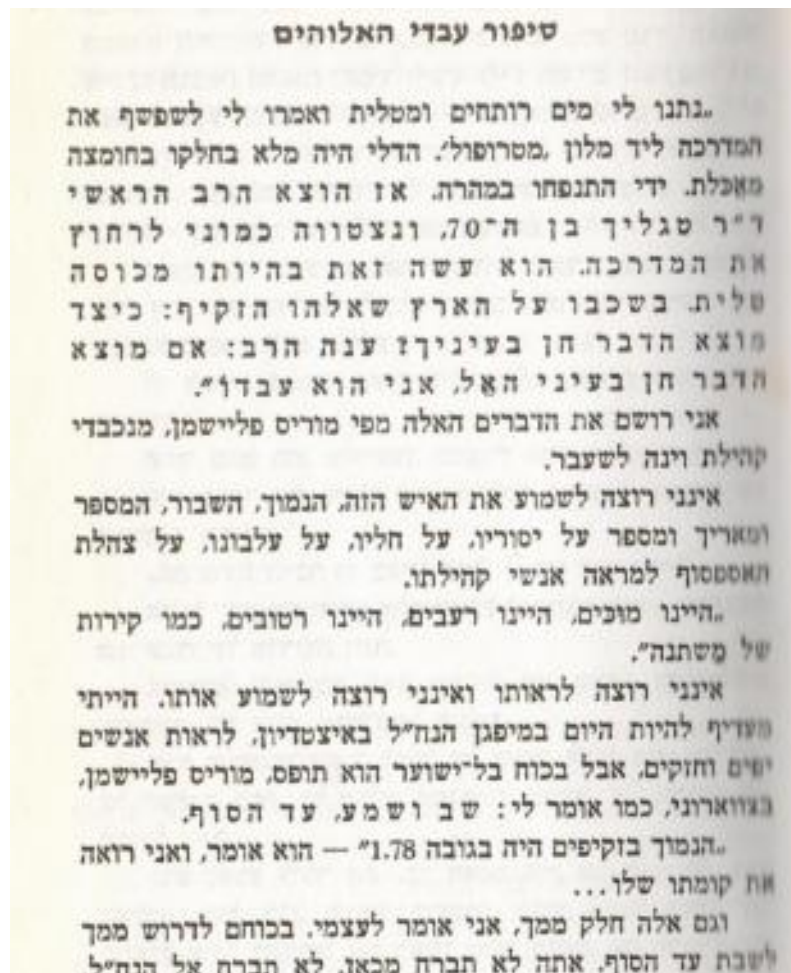
I am writing these words down as Morris Fleishman, one of the former dignitaries of the Jewish Community of Vienna, is speaking.

I do not want to see him, I do not want to hear him, I would rather be at the NAHA”L⁸ parade today in the stadium, seeing strong beautiful people, but with an unimaginable strength, Morris Fleishman is holding me by my collar, as if he is saying: sit, hear, to the end .

“The shortest of the guards was five foot eight” – he says making me aware of how short he is...

These too are your own flesh and blood, I am telling myself.

They are at the position to demand that you sit to through this. You are not running away from here. You are not escaping to the NAHA”L.

Achievement II The Six Days War

Jerusalem of Gold

Words: Naomi Shemer

The mountain air is clear as water.
The scent of pines around
Is carried on the breeze of twilight,
And tinkling bells resound.

The trees and stones there softly slumber,
A dream enfolds them all.
So solitary lies the city,
And at its heart a wall.

Oh, Jerusalem of gold, and of light and of bronze,
I am the lute for all your songs.

How wells ran dry of all their water,
Forlorn the market square,
The Temple Mount dark and deserted,
In the Old City there.

And in the caverns in the mountain,
The winds howl to and fro,
And no-one takes the Dead Sea highway,
That leads through Jericho.

But as I sing to you, my city,
And you with crowns adorn,
I am the least of all your children,
Of all the poets born.

Your name will scorch my lips forever,
Like a seraph's kiss, I'm told,
If I forget thee, golden city,
Jerusalem of gold.

The wells are filled again with water,
The square with joyous crowd,
On the Temple Mount within the City,
The Shofar rings out loud.

Oh, Jerusalem of gold,
Within the caverns in the mountains,
A thousand suns will glow,
We'll take the Dead Sea road together,
That runs through Jericho.

ירושלים של זהב

מילים ולחן: נעמי שמר

אור הרים צלול כיון
וריח אורנים
נישא ברוח הערביים
עם קול פעמונים.

ובתרדמת אילן ואבן
שבויה בחלומה
העיר אשר בדד יושבת
ובליבה חומה

ירושלים של זהב ושל נחושת ושל אור
הלא לכל שיריך אני כינור...

איכה יבשו בורות המים
כיכר השוק ריקה
ואין פוקד את הר הבית
בעיר העתיקה.

ובמערות אשר בסלע
מייללות רוחות
ואין יורד אל ים המלח
בדרך יריחו.

ירושלים של זהב...

אך בבואי היום לשיר לך
ולך לקשור כתרים
קטונתי מצעיר בניך
ומאחרון המשוררים.

כי שמך צורב את השפתיים
כנשיקת שרף
אם אשכחך ירושלים
אשר כולה זהב

ירושלים של זהב...

חזרנו אל בורות המים
לשוק ולכיכר
שופר קורא בהר הבית
בעיר העתיקה.

ובמערות אשר בסלע
אלפי שמשות זורחות
נשוב נרד אל ים המלח
בדרך יריחו.

Achievement II The Six Days War

- This is my People – Abba Kovner

This Is My People -

That morning when the war had started, the sun was out in full force. Everything around us smiled and glittered, and I asked myself, could a war start on such a morning?

Here I was in a small town in the Sharon Valley, not among what I would call the most patriotic of people⁹, but ordinary simple folk. But they were the symbol of the whole nation, in the same way as in my Kibbutz ¹⁰sending out its 125 sons to war, and leaving the fathers, mothers, and wives in the trenches to endure the anxiety of impending attack.

On the radio the announcer was calling the units for mobilization¹¹. Although many important events in our lives will e forgotten, yet the voice of the announcer on the radio that morning will echo in my ears for a long time to come.

It was unlike any voice yet heard. This was not the hysterical voice of the radio announced from the Land of the Nile¹². Nor the arrogant voice of Warsaw radio in September 1939¹³. It was unlike the tragic voice from Prague¹⁴, and unlike the emotion charged, well-remembered voice of Yuri Levitan from Moscow under siege. It was a different voice altogether – like the sound of a chisel against a stone, hammering into it the code names of the units summoned to duty¹⁵. One by one, without any flourish and ceremony. And the town – held its breath.

It was not the first time that I saw nations going off to war¹⁶. I saw them marching at the call of blaring loud speakers, crowding the railway stations, embracing their sobbing wives and speechless mothers. I saw them tramping and carrying bayonets decorated with flowers, and singing coarse marching songs, whilst being cheered by admiring crowds waving at them and shouting: “Hurrah! Vivat! Hoch! Niech Zhie!”

But I never have witnessed a town going to war in such silence, as my¹⁷ small town, as though it were performing a sacred rite.

My¹⁸ news vendor who was about to hand me my newspaper, looked up, and exclaimed: “They are calling me up.” He rolled his pack of newspapers, and without

any further ado, he departed. Across the road, the sales girl in the shop fumbled nervously with her shirt buttons, picked up her handbag and was off. The butcher took off his apron, shut the shop door, and was gone. A crowd of men gathered around a transistor radio, and whenever a unit was announced one of them would slip away quietly, then a second, and a third, until they were all gone. A young girl walking towards me heard the voice from the radio and was gone. Thus gradually a deep silence descended on the town. And it was the same in Kiryat Shmona, in Jerusalem, in Tel Aviv and in Beer-sheva. Never in my life did I see people rise so silently to this duty, with so heavy a sense of fate and such calm preparedness. And behold this is my people¹⁹. And I never knew it.

The Seventh Day

Achievement II -The Six Days War

Givat Hatachmoshet – Ammunition Hill

Yair Rosenblum & Yoram TeharLev

It was the second morning of the war in Jerusalem. The darkness faded out in the east. We were deep in the battle over Givat Hatachmoshet. It was a fierce battle. The Jordanians were hard to crack²⁰.

It was a well-fortified bunker, in some stages of the battle I had only four soldiers with me. We came up there with two companies.

I never knew where the others were because the radio was with Dudik, the commander was cut off from the beginning of the battle²¹, at that moment I was sure that everyone was killed.

It was 2:30 at night
when we came through the rocks
to the fields of fire and mines
of Givat Hatachmoshet.

In front of fortified bunkers
machine guns and cannons
A hundred and some guys on
Givat Hatachmoshet.

The pillar of dawn didn't rise yet
when all the company was already covered with blood
but we were there
on Givat Hatachmoshet.

Because of the fences and mines
we left the medics behind²²

and we ran senseless
to Givat Hatachmoshet.

We came down to the tunnels
to the holes to the cracks
and to the death in the trenches
of Givat Hatachmoshet.

There were no questions
those who went first, just fell
you really needed a lot of luck
on Givat Hatachmoshet.

Those who fell were dragged to the back
so they wouldn't disturb the others passing
until the next one fell²³
on Givat Hatachmoshet.

Maybe we were lions
but if you wanted to live
you should not have been
on Givat Hatachmoshet²⁴.

We decided to blow up their bunker with the bazooka it made a few scratches on the concrete. We then decided to blow it up with explosives. The guy at the back would throw me the packs and I would put them at the entrance to their bunker. They had a system, first they would throw a grenade, then they shot a few shots and then they would rest, so between the grenades and the shots I ran and put down some explosives. I had only four meters (12 feet) to move because there were Jordanians all over the place. I do not know why I got the Medal of Honor, all I wanted was to go home safely.²⁵

Smoke covered the hill
the sun was rising in the east

we were only seven, going back to the city²⁶
from Givat Hatachmoshet.

And this is the story
the story of trenches and bunkers
the story of our brothers the men
who remained twenty years old
on Givat Hatachmoshet.

גבעת התחמושת

להקת פיקוד מרכז

מילים: יורם טהרלב

היה אז בוקר היום השני למלחמה בירושלים.
האופק החוויר במזרח, היינו בעיצומו של הקרב על גבעת התחמושת.
לחמנו שם מזה שלוש שעות.
התנהל קרב עקשני, קטלני, הירדנים נלחמו בעקשנות.
זה היה יעד מבוצר בצורה בלתי רגילה.
בשלב מסוים של הלחימה נשארו לידי ארבעה חיילים בלבד.
עלינו משם בכח של שתי פלוגות.
לא ידעתי היכן האחרים, כיוון שהקשר עם דודיק המ"פ ניתק עוד בתחילת הקרב.
באותו רגע חשבתי שכולם נהרגו.

בשתיים, שתיים ושלושים
נכנסו דרך הטרשים
לשדה האש והמוקשים
של גבעת התחמושת.

מול בונקרים מבוצרים
ומרגמות מאה עשרים
מאה וכמה בחורים
על גבעת התחמושת.

עמוד השחר עוד לא קם
חצי פלוגה שכבה בדם
אך אנו כבר היינו שם
בגבעת התחמושת.

בין הגדרות והמוקשים
השארו רק את החובשים
ורצנו אבודי חושים
אל גבעת התחמושת.

באותו רגע נזרק רימון מבחוץ. בנס לא נפגענו .
חששתי שהירדנים יזרקו רימונים נוספים .
מישהו היה צריך לעלות למעלה ולהשגיח .
לא היה לי זמן לשאול מי מתנדב, שלחתי את איתן .
איתן לא היסס לרגע, עלה למעלה והתחיל להפעיל את המקלעון .
לפעמים היה עובר אותי והייתי צריך לצעוק לו שיישאר בקו שלי .
ככה עברנו איזה שלושים מטר .
איתן היה מחפה מלמעלה ואנחנו טיהרנו את הבונקרים מבפנים ,
עד שנפגע בראשו ונפל פנימה .

ירדנו אל התעלות
אל הכוכים והמסילות
ואל המוות במחילות
של גבעת התחמושת .

ואיש אי אנה לא שאל
מי שהלך ראשון נפל
צריך היה הרבה מזל
על גבעת התחמושת .

מי שנפל נסחב אחור
שלא יפריע לעבור
עד שנפל הבא בתור
על גבעת התחמושת .

אולי היינו אריות
אך מי שעוד רצה לחיות
אסור היה לו להיות
על גבעת התחמושת .

החלטנו לנסות לפוצץ את הבונקר שלהם בבזוקה .
הבזוקה עשתה כמה שריטות לבטון .
החלטנו לנסות בחומר נפץ. חיכיתי מעליהם עד שחזר הבחור עם חומר הנפץ .
הוא היה זורק לי חבילות חבילות, ואני הייתי מניח את החבילות אחת אחת בפתח
הבונקר שלהם .
להם היתה שיטה: קודם זרקו רימון, אחר כך ירו צרור, אחר כך נחו .
אז בין צרור לרימון, הייתי ניגש לפתח הבונקר שלהם ושם את חומר הנפץ .
הפעלתי את חומר הנפץ והתרחקתי כמה שיכולתי .
היו לי ארבעה מטר לתמרון, כי גם מאחורי היו לגיונרים .
אני לא יודע למה קיבלתי צל"ש, בסך הכל רציתי להגיע הביתה בשלום.

בשבע, שבע ועשרים
אל בית הספר לשוטרים
אספו את כל הנשואים
מגבעת התחמושת .

עשן עלה מן הגבעה
השמש במזרח גבהה
חזרנו אל העיר שבעה
מגבעת התחמושת .

חזרנו אל העיר שבעה
עשן עלה מן הגבעה
השמש במזרח גבהה
על גבעת התחמושת .

על בונקרים מבוצרים
ועל אחינו הגברים
שנשארו שם בני עשרים
על גבעת התחמושת

The Second Decade – Challenges

Facing a Reality unlike any Other

The meaning of this victory (1967) is not only that it restored to the Jewish people its most ancient and most exalted sacred entities, those that are engraved above all others in its memory and in the depth of its history. The meaning of this victory is that it had practically erased the difference between The Land of Israel and The State of Israel.

This is the first time, since the destruction of the Second Temple that we have the Land of Israel in our hands. The state and the land are now one entity. ...**He who will want to return these parts of the land will have to write a new Tana”ch.**

Then Satan Said: Nathan Alterman

Then Satan said: "How will I overcome
this one who is under siege?
He possesses bravery, ingenuity,
weapons of war and resourcefulness."

And he said: "I'll not sap his strength,
nor fill his heart with cowardice,
nor overwhelm him with discouragement
as in days gone by.
I will only do this:
I will cast a shadow of dullness over his mind
until he forgets that justice is with him."

This is what the Satan said and it was as if
the heavens trembled in fear
as they saw him rise
to execute his plan.

אז אמר השטן / נתן אלתרמן

__ אז אמר השטן :
הנצור הזה איך אוכל לו .
איתו האומץ וכשרון המעשה
וכלי מלחמה ותושיה עצה לו .
ואמר: לא אטול את כוחו
ולא רסן אשים ומתג
ולא מורך אביא בתוכו ,
ולא ידיו ארפה כמיקדם ,
רק זאת אעשה: אכהה מוחו
ושכח שאיתו הצדק.

— — —
כך דיבר השטן וכמו
חוורו שמים מאימה
בראותם אותו בקומו
לבצע המזימה.

The Second Decade – Challenges

My Jerusalem – Dan Almagor

The peddler from Mazkeret Moshe ²⁷ had said:

My Jerusalem

It is Machane Yehuda ²⁸ at holidays' eves

Hummus by Rachmo ²⁹ and fish smells

A Shabbat of Papitas ³⁰ and drivers' curses

Laundry hanging over the road and shower out of a bucket ³¹

The cobbler from Katamon ³² had said

My Jerusalem

It is seven years of rains in the transit camp ³³

The “projects” with no stores, unlimited bus rides ³⁴,

Movies at the Orion theatre on Shabbat

Katamon Gimel ³⁵ (c) is also for me

My Jerusalem

Said the Chassid from Mea Shearim ³⁶

My Jerusalem

Is a black Shtreimel ³⁷ and grey books

And “Daughter of Israel – Dress Modestly ³⁸”

It is a whispering prayers for days to come

Not down here, but from up there ³⁹, it winking to me

My Jerusalem.

The young man at Nablus gate ⁴⁰ had said

My Jerusalem

It is a cross over a store ⁴¹ and running feet ⁴²

My sister who became an informer⁴³ and policemen at midnight⁴⁴
Independence parade with fisted hands⁴⁵
Ye sir, what would you like sir?
Kebab or Shashlik?⁴⁶

The soldier from Ashdot Yaakov⁴⁷ had said
My Jerusalem.
I have been there once on a morning of bereavement
An alley with a sniper at the left side of the tank's turret
I have never gone back, I simple cannot
Avner and Gadi – They⁴⁸ are for me
My Jerusalem

The first year student had said:
My Jerusalem
Is more homework in Political Science?
Looking for a room to rent, a friend, an exam
And on Thursday a suitcase ready to go
Run away to the beach – to my home⁴⁹
This is my Jerusalem

My Jerusalem
Is a busy campus full of good looking girls.
A weeping mother at the cemetery
An afternoon tea in a “liberated Hotel”⁵⁰
Another lottery⁵¹ at the Mivtar Hill
Lovers at the Matzleva valley
An echo of distant prayers at the Hurba⁵² synagogue
My Jerusalem.

ירושלים שלי – דן אלמגור

אמר הרוכל ממזכרת משה:

ירושלים שלי

היא מנהג יהודה בערב חגים

וחומוס של רחמו וריח דגים

שבת של פפיטאס, קללות נהגים

פביסה על הכביש ומקלחת מדלי

ירושלים שלי.

אמר הסנדלר משכונת קטמון:

ירושלים שלי

היא שבע שנים של גשמים בבלוקון

שכון בלי חנות, אוטובוס בלי קשבון,

שבת הצגה ראשונה ב"אוריון"

גם קטמון ג' היא בשבילי

ירושלים שלי.

אמר הקסיד ממאה שערים:

ירושלים שלי

היא שטריימל שחור וספרים אפרים

ו"בת ישראל לא תלך בקצרים"

היא לחש תפלה לימים אחרים

לא פאן כי למעלה קורצת היא לי

ירושלים שלי.

אמר הצעיר שם ליד שער שכם:

ירושלים שלי

היא צלב על חנות ורגלים רצות

ואחות שהלשינה ושוטרים בתצות

מצעד עצמאות וינדים קפוצות

יס סר, ווט ווד יו ליק,

קבב או שישליק?

אמר הסגל מאשדות יעקב:

ירושלים שלי

הייתי בה פעם בבקר של שכול

סמטה וצלף בצריח משמאל

מאז לא חזרתי, פשוט לא יכול

אבגר וגדי שניהם בשבילי

ירושלים שלי.

אמרה הסטודנטית (שנה ראשונה)

ירושלים שלי

היא עוד שעורים במדע המדינה

חפוש חדרים וחקר ובחינה

וביום חמישי מזנדה מוכנה

לברח לים לבית שלי

ירושלים שלי.

ירושלים שלי

היא קמפוס הומה ומלא חתיכות

היא אם מתנפחת בהר המנוחות

היא תה של מנהג ב"מלון משחרר"

היא עוד הגרלה בגבעת המבתר

היא זוג אוהבים בין ימי מצלבה

היא הד לימים של תפלה ב"חרבה"

ירושלים שלי

The Second Decade – Challenges II Early Anti War Voices

You and I and the Next War

Hanoch Levine

When we go for a walk
There is always one more
You and I and the very next war
When we go to sleep, there always one more
You and I and the very next war.

You and I and the very next war
The next war coming to us for a blessing
You and I and the very next war
The one that will bring proper rest.

When we smile at each other at the moment
of love.
The next war is smiling with us.
When we are waiting at the delivery room
The next war is waiting with us.

You and I...
When they knock on the door, we are three-
You and I and the next war
And when it is all over, we are again
Three
The next war, you and the Picture.

—את ואני והמלחמה הבאה
מילים: חנוך לוין

כשאנחנו מטיילים, אז אנחנו שלושה -
את ואני והמלחמה הבאה .
כשאנחנו ישנים, אז אנחנו שלושה -
את ואני והמלחמה הבאה .

את ואני והמלחמה הבאה ,
המלחמה הבאה עלינו לטובה .
את ואני והמלחמה הבאה ,
שתביא מנוחה נכונה .

כשאנחנו מחייכים ברגע אהבה ,
מחייכת איתנו המלחמה הבאה .
כשאנחנו מחכים בחדר הלידה ,
מחכה איתנו המלחמה הבאה .

את ואני והמלחמה הבאה ...

כשדופקים על הדלת, אז אנחנו
שלושה -

את ואני והמלחמה הבאה .
וכשכול זה כבר נגמר שוב אנחנו
שלושה -
המלחמה הבאה, את והתמונה .

את ואני והמלחמה הבאה ...